ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 9ης Δεκεμβρίου 2014*

«Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία για την κήρυξη εκπτώσεως — Κοινοτικό εικονιστικό σήμα ORIBAY ORIginal Buttons for Automotive Yndustry — Παραδεκτό της αιτήσεως για την κήρυξη εκπτώσεως»

Στην υπόθεση T-307/13,

Capella EOOD, με έδρα τη Σόφια (Βουλγαρία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον M. Holtorf, στη συνέχεια από τον A. Theis και, τέλος, από τον F. Henkel, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου αρχικώς από τον G. Schneider, στη συνέχεια δε από τον J. Crespo Carrillo,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Oribay Mirror Buttons, SL, με έδρα το Σαν Σεμπαστιάν (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον A. Velázquez Ibañez, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 22ας Μαρτίου 2013 (υπόθεση R 164/2012-4) σχετικά με διαδικασία για την κήρυξη εκπτώσεως μεταξύ της Capella EOOD και της Oribay Mirror Buttons, SL,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 4 Ιουνίου 2013,

έχοντας υπόψη το απαντητικό υπόμνημα του ΓΕΕΑ που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Νοεμβρίου 2013,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Νοεμβρίου 2013,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός μηνός από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και αποφασίζοντας ως εκ τούτου, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 135α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 22 Ιουνίου 2005, το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) καταχώρισε δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [ο κανονισμός αυτός αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1)], υπό τον αριθ. 3611282 το εξής εικονιστικό σήμα της παρεμβαίνουσας (στο εξής: επίμαχο σήμα):

ORIBAY

ORIginal Buttons for Automotive Industry

2 Οι υπηρεσίες και τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του επίμαχου σήματος εμπίπτουν στις κλάσεις 12, 37 και 40, κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 12: «Οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις»·

— κλάση 37: «Οικοδομικές εργασίες· επισκευές· υπηρεσίες επισκευών και συντήρησης»·

— κλάση 40: «Επεξεργασία υλικών».

3 Στις 11 Ιανουαρίου 2011, η προσφεύγουσα, Capella EOOD, υπέβαλε αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως από τα δικαιώματα στο επίμαχο σήμα δυνάμει του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009. Η προσφεύγουσα υποστήριζε με την αίτηση αυτή ότι επί διάστημα πέντε συνεχών ετών δεν είχε γίνει ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος στην Ευρωπαϊκή Ένωση όσον

αφορά, αφενός, ορισμένα από τα προϊόντα της κλάσεως 12 και, αφετέρου, για τις υπηρεσίες της κλάσεως 37, για τις οποίες είχε καταχωριστεί το εν λόγω σήμα. Ο κατάλογος των προϊόντων και υπηρεσιών τα οποία αφορούσε η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως είχε ως εξής:

«Κλάση 12 – Οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις, εξαιρουμένων των βάσεων στήριξης καθρέπτη για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των θηκών αισθητήρων για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των οπτικών συζευκτών για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των στόπερ για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των βάσεων στήριξης κάμερας για παρμπρίζ αυτοκινήτου.

Κλάση 37 – Επισκευές· υπηρεσίες επισκευών και συντήρησης.»

4 Με απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2011, το τμήμα ακυρώσεων κήρυξε την έκπτωση από τα δικαιώματα στο επίμαχο σήμα για τα εξής προϊόντα και υπηρεσίες:

— Κλάση 12 – Οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις, εξαιρουμένων των εξαρτημάτων για παράθυρα και παρμπρίζ οχημάτων.

— Κλάση 37 – Επισκευές· υπηρεσίες επισκευών και συντήρησης.

5 Στις 23 Ιανουαρίου 2012, η παρεμβαίνουσα άσκησε ενώπιον του ΓΕΕΑ, βάσει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009, προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων.

6 Με απόφαση της 22ας Μαρτίου 2013 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) το τέταρτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων, απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως στο σύνολό της και, τέλος, καταδίκασε την προσφεύγουσα στα έξοδα της διαδικασίας. Ειδικότερα, πρώτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 12, η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως ήταν απαράδεκτη, επειδή δεν στρεφόταν κατά των προϊόντων για τα οποία είχε καταχωριστεί το επίμαχο σήμα. Έκρινε συναφώς ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να επικαλείται την έλλειψη ουσιαστικής χρήσεως του σήματος και, ταυτοχρόνως, να ομολογεί ότι είχε γίνει χρήση του σήματος αυτού. Προσέθεσε δε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε περιλάβει στην αίτησή της για την κήρυξη εκπτώσεως δήλωση η οποία να προσδιορίζει τα καταχωρισμένα προϊόντα και υπηρεσίες τα οποία αυτή αφορούσε. Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, δεδομένου ότι η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως ήταν απαράδεκτη ως προς τα προϊόντα της κλάσεως 12, δεν ήταν δυνατόν να κριθεί εν μέρει παραδεκτή για τις υπηρεσίες της κλάσεως 37 για τις οποίες είχε επίσης καταχωριστεί το επίμαχο σήμα.

Αιτήματα των διαδίκων

7 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να κηρύξει την παρεμβαίνουσα έκπτωτη από τα δικαιώματά της στο επίμαχο σήμα για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες της κλάσεως 12 (οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις, εξαιρουμένων των εξαρτημάτων για παράθυρα και παρμπρίζ οχημάτων) και της κλάσεως 37 (επισκευές· υπηρεσίες επισκευών και συντήρησης)·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

8 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να δεχθεί την προσφυγή·

— να κρίνει ότι έκαστος διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

9 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού του δεύτερου αιτήματος της προσφεύγουσας

10 Με το δεύτερο αίτημά της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να κηρύξει την παρεμβαίνουσα έκπτωτη από τα δικαιώματά της στο επίμαχο σήμα για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες της κλάσεως 12 (οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις, εξαιρουμένων των εξαρτημάτων για παράθυρα και παρμπρίζ οχημάτων) και της κλάσεως 37 (επισκευές· υπηρεσίες επισκευών και συντήρησης). Πρέπει να γίνει δεκτό ότι με το αίτημα αυτό ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να απευθύνει διαταγή στο ΓΕΕΑ.

11 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, όσον αφορά τις προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ, το ΓΕΕΑ υποχρεούται, κατά το άρθρο 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009, να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση των αποφάσεων του δικαστή της Ένωσης. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν δύναται να απευθύνει διαταγές στο ΓΕΕΑ, το οποίο όμως υποχρεούται να συμμορφώνεται προς το διατακτικό και το σκεπτικό των αποφάσεων που εκδίδει ο δικαστής της Ένωσης [βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Συλλογή, EU:T:2007:219, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

12 Κατά συνέπεια, το δεύτερο αίτημα με το οποίο η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει το ΓΕΕΑ να δεχθεί την αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως από τα δικαιώματα στο επίμαχο σήμα είναι απαράδεκτο.

Επί της ουσίας

13 Με τον μοναδικό λόγο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει παράβαση των διατάξεων των άρθρων 51, παράγραφος 1, στοιχείο α′, και 56 του κανονισμού 207/2009, καθώς και του κανόνα 37, στοιχείο α′, σημείο iii, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1), όπως ισχύει. Ο λόγος αυτός ακυρώσεως υποδιαιρείται σε δύο σκέλη.

14 Με το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι εσφαλμένα το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η αίτησή της για την κήρυξη εκπτώσεως ήταν απαράδεκτη, επειδή, όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 12, δεν περιείχε δήλωση η οποία να προσδιορίζει τα προϊόντα και τις υπηρεσίες τα οποία η αίτηση αυτή αφορούσε. Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο τμήμα προσφυγών ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, εκτιμώντας ότι δεν ήταν δυνατόν η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως να κριθεί εν μέρει παραδεκτή όσον αφορά τις υπηρεσίες της κλάσεως 37.

15 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, ότι η προσφεύγουσα, ομολογώντας ότι είχε γίνει χρήση του σήματος για ορισμένα προϊόντα και υπηρεσίες, συνέβαλε στην απλούστερη και ευχερέστερη διεξαγωγή της διοικητικής διαδικασίας. Προσθέτει ότι η ομολογία αυτή δεν παραβιάζει τη γενική αρχή του δικαίου nemo potest venire contra factum proprium

(ουδείς δύναται να έρχεται σε αντίθεση με τις δικές του πράξεις), αλλά απλώς συνιστά περιορισμό της αιτήσεως για την κήρυξη εκπτώσεως, ο οποίος προσδιορίζει, κατά τις διατάξεις του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, τα όρια του ελέγχου στον οποίο οφείλει να προβεί το ΓΕΕΑ. Κατά συνέπεια, το ΓΕΕΑ δέχεται μεν ότι η αίτηση της προσφεύγουσας για την κήρυξη εκπτώσεως είναι παραδεκτή, επαφίεται δε στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου ως προς την υπό κρίση προσφυγή. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως είναι παραδεκτή ως προς τα προϊόντα της κλάσεως 12, οπότε παρέλκει η εξέταση του σκέλους αυτού.

16 Η παρεμβαίνουσα αμφισβητεί τη βασιμότητα του λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα. Υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, σχετικώς, πρώτον, ότι από τις διατάξεις του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', και του άρθρου 51, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, καθώς και από τον κανόνα 37 του κανονισμού 2868/95, προκύπτει ότι μόνον η έλλειψη ουσιαστικής χρήσεως του σήματος για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες αυτό έχει καταχωρισθεί μπορεί να επιφέρει την ολική ή μερική έκπτωση από τα δικαιώματα σε αυτό. Κατά συνέπεια, ο αιτών την κήρυξη της εκπτώσεως οφείλει να προσδιορίσει τα προϊόντα και τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα και τα οποία αφορά η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως. Στην υπό κρίση υπόθεση, όσον αφορά τα προϊόντα και τις υπηρεσίες της κλάσεως 12, η προσφεύγουσα δεν προσδιόρισε ποια προϊόντα και υπηρεσίες για τα οποία το σήμα είχε καταχωριστεί αφορούσε η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα παραβιάζει την γενική αρχή του δικαίου nemo potest venire contra factum proprium, αιτούμενη την κήρυξη της εκπτώσεως λόγω ελλείψεως χρήσεως από τα δικαιώματα στο επίμαχο σήμα όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 12 και δηλώνοντας ταυτοχρόνως ότι είχε γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος για ορισμένα προϊόντα της ίδιας κλάσεως για τα οποία αυτό δεν είχε καταχωριστεί. Τρίτον, η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι προσκόμισε επαρκείς αποδείξεις για την ουσιαστική χρήση του επίμαχου σήματος για διάφορα προϊόντα και υπηρεσίες των κλάσεων 12 και 37, αντιστοίχως.

17 Υπενθυμίζεται εκ προοιμίου ότι κατά τη νομολογία τίποτε δεν εμποδίζει το ΓΕΕΑ να συντάσσεται με ορισμένο αίτημα του προσφεύγοντος ή ακόμα να επαφίεται απλώς στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, εκθέτοντας συγχρόνως όλα τα επιχειρήματα που είναι κατά την άποψή του χρήσιμα προκειμένου να διαφωτισθεί το Γενικό Δικαστήριο [αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 2004, GE Betz κατά ΓΕΕΑ – Atofina Chemicals (BIOMATE), T-107/02, Συλλογή, EU:T:2004:196, σκέψη 36, και της 25ης Οκτωβρίου 2005, Peek & Cloppenburg κατά ΓΕΕΑ (Cloppenburg), T-379/03, Συλλογή, EU:T:2005:373, σκέψη 22]. Αντιθέτως, δεν μπορεί να ζητήσει την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών ως προς σημείο που δεν έχει προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής ή να προβάλει επιχειρήματα που δεν έχουν προβληθεί με το δικόγραφο της προσφυγής (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 12ης Οκτωβρίου 2004, Vedial κατά ΓΕΕΑ, C-106/03 P, Συλλογή, EU:C:2004:611, σκέψη 34, και Cloppenburg, προπαρατεθείσα, EU:T:2005:373, σκέψη 22).

18 Από τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 17 ανωτέρω προκύπτει ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εξεταστεί με γνώμονα τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής, λαμβανομένων επίσης υπόψη και των επιχειρημάτων του ΓΕΕΑ.

19 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, υπενθυμίζεται το γράμμα του άρθρου 51, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 207/2009:

«1. Ο δικαιούχος του κοινοτικού σήματος κηρύσσεται έκπτωτος των δικαιωμάτων του, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο [ΓΕΕΑ] […]:

α) εάν, επί διάστημα πέντε συνεχών ετών, δεν έχει γίνει ουσιαστική χρήση του σήματος στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες έχει καταχωρισθεί […]».

20 Ο κανόνας 37, στοιχείο α', σημείο iii, του κανονισμού 2868/95 ορίζει τα εξής:

«Η προς το [ΓΕΕΑ] αίτηση για την κήρυξη έκπτωσης ή ακυρότητας […] περιέχει:

α) όσον αφορά την καταχώρηση ως προς την οποία ζητείται η κήρυξη έκπτωσης ή ακυρότητας:

[…]

iii) δήλωση που προσδιορίζει τα καταχωρημένα προϊόντα και τις υπηρεσίες ως προς τα οποία ζητείται η κήρυξη της έκπτωσης ή της ακυρότητας».

21 Κατά πάγια νομολογία, αν ένα σήμα έχει καταχωριστεί για μια κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών αρκετά ευρεία ώστε να διακρίνονται εντός αυτής πλείονες υποκατηγορίες που μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς, η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος για μέρος αυτών των προϊόντων ή υπηρεσιών συνεπάγεται προστασία, στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, μόνο για την ή τις υποκατηγορίες στις οποίες ανήκουν τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες για τις οποίες πράγματι χρησιμοποιήθηκε το σήμα. Αντιθέτως, αν ένα σήμα έχει καταχωριστεί για προϊόντα ή υπηρεσίες που ορίζονται κατά τρόπο τόσο σαφή και συγκεκριμένο ώστε να μην είναι δυνατό να γίνουν σημαντικές υποδιαιρέσεις εντός της οικείας κατηγορίας, στην περίπτωση αυτή η απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος για τα εν λόγω προϊόντα ή υπηρεσίες καλύπτει κατ' ανάγκην, στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, ολόκληρη την κατηγορία αυτή [αποφάσεις της 14ης Ιουλίου 2005, Reckitt Benckiser (España) κατά ΓΕΕΑ – Aladin (ALADIN), T-126/03, Συλλογή, EU:T:2005:288, σκέψη 45, και της 13ης Φεβρουαρίου 2007, Mundipharma κατά ΓΕΕΑ – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Συλλογή, EU:T:2007:46, σκέψη 23].

22 Ειδικότερα, μολονότι η μερική χρήση έχει την έννοια ότι τα σήματα που δεν έχουν χρησιμοποιηθεί για ορισμένη κατηγορία προϊόντων εξακολουθούν να είναι διαθέσιμα, δεν πρέπει ωστόσο να έχει ως αποτέλεσμα να στερείται ο δικαιούχος του προγενέστερου σήματος κάθε προστασίας για προϊόντα που, χωρίς να είναι εντελώς πανομοιότυπα με τα προϊόντα των οποίων απέδειξε την ουσιαστική χρήση, δεν διαφέρουν ουσιωδώς από εκείνα και εμπίπτουν στην ίδια ομάδα η οποία μόνον αυθαίρετα θα μπορούσε να διαιρεθεί διαφορετικά. Επιβάλλεται, συναφώς, η παρατήρηση ότι είναι στην πράξη αδύνατο για τον δικαιούχο ενός σήματος να αποδείξει τη χρήση του για όλες τις πιθανές παραλλαγές των προϊόντων τα οποία αφορά η καταχώριση. Κατά συνέπεια, η έννοια «μέρος […] των προϊόντων ή υπηρεσιών» δεν μπορεί να περιλάβει όλες τις εμπορικές εκφάνσεις ανάλογων προϊόντων ή υπηρεσιών, αλλά μόνον προϊόντα ή υπηρεσίες που διαφοροποιούνται τόσο ώστε να μπορούν να αποτελέσουν συνεκτικές κατηγορίες ή υποκατηγορίες (αποφάσεις ALADIN, σκέψη 21 ανωτέρω, EU:T:2005:288, σκέψη 46, και RESPICUR, σκέψη 21 ανωτέρω, EU:T:2007:46, σκέψη 24).

23 Προκύπτει εξάλλου, κατ' ουσίαν, από τη νομολογία ότι, καθόσον η απόδειξη της χρήσεως του σήματος επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση για την κήρυξη της εκπτώσεως πραγματοποιείται μόνον κατόπιν αιτήματος του αιτούντος την κήρυξη της εκπτώσεως, αυτός οφείλει να καθορίσει την έκταση του αιτήματός του περί αποδείξεως της χρήσεως (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση RESPICUR, σκέψη 21 ανωτέρω, EU:T:2007:46, σκέψη 25).

24 Από τη νομολογία που παρατέθηκε στις σκέψεις 21 και 22 ανωτέρω προκύπτει ότι, στην περίπτωση κατά την οποία ένα σήμα έχει καταχωριστεί για μια κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών αρκετά ευρεία ώστε να διακρίνονται εντός αυτής πλείονες υποκατηγορίες που μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς, ενδέχεται ο δικαιούχος του εν λόγω σήματος να αποδείξει την εκ μέρους του ουσιαστική χρήση του σήματος μόνο για μέρος των προϊόντων ή υπηρεσιών αυτών, οπότε η προστασία που παρέχει η καταχώριση του επίμαχου σήματος αφορά μόνο την υποκατηγορία ή τις υποκατηγορίες στις οποίες ανήκουν τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες για τα οποία έχει γίνει όντως χρήση του σήματος.

25 Από τη νομολογία που παρατέθηκε στις σκέψεις 21 έως 23 ανωτέρω προκύπτει επίσης ότι, στην περίπτωση κατά την οποία, εκ νέου, το επίμαχο σήμα έχει καταχωριστεί για μια κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών αρκετά ευρεία ώστε να διακρίνονται εντός αυτής πλείονες υποκατηγορίες που μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς, ο αιτών την κήρυξη της εκπτώσεως, ο οποίος εκτιμά ότι έχει γίνει εκ μέρους του δικαιούχου ουσιαστική χρήση του σήματος για μέρος μόνο των ως άνω προϊόντων και υπηρεσιών, δικαιούται, προκειμένου να προσδιορίσει την έκταση του αιτήματός του για απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του εν λόγω σήματος, επί της οποίας στηρίζεται η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως, να εξαιρέσει από την αίτηση αυτή τα εν λόγω προϊόντα ή υπηρεσίες.

26 Στην υπό κρίση υπόθεση δεν αμφισβητείται ότι το επίμαχο σήμα είχε καταχωριστεί, όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 12, για «Οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις». Δεν αμφισβητείται επίσης ότι η προσφεύγουσα με την αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως προσδιόρισε ότι το αίτημά της αφορούσε «Οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις, εξαιρουμένων των βάσεων στήριξης καθρέπτη για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των θηκών αισθητήρων για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των οπτικών συζευκτών για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των στόπερ για παρμπρίζ αυτοκινήτου, των βάσεων στήριξης κάμερας για παρμπρίζ αυτοκινήτου».

27 Πρώτον, υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι η προσφεύγουσα με την αίτησή της για την κήρυξη εκπτώσεως αρχικώς επανέλαβε ως προς τα προϊόντα της κλάσεως 12 ρητώς και εξ ολοκλήρου την περιγραφή των προϊόντων της εν λόγω κλάσεως για τα οποία είχε καταχωριστεί το επίμαχο σήμα. Στη συνέχεια όμως η προσφεύγουσα περιόρισε το περιεχόμενο της εν λόγω αιτήσεως, η οποία στηρίζεται στην εκ μέρους του δικαιούχου απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος, εξαιρώντας, με τη χρήση του όρου «εξαιρουμένων», ορισμένες υποκατηγορίες προϊόντων οι οποίες κατά την άποψή της ενέπιπταν μεν στην ευρύτερη κατηγορία «οχήματα και εξαρτήματα οχημάτων μη περιλαμβανόμενα σε άλλες κλάσεις», διακρίνονταν όμως εντός αυτής ως αυτοτελείς υποκατηγορίες.

28 Κατά συνέπεια, καθόσον η αίτηση της προσφεύγουσας για την κήρυξη εκπτώσεως επαναλαμβάνει ρητώς την περιγραφή των προϊόντων της κλάσεως 12 για τα οποία καταχωρίστηκε το επίμαχο σήμα, το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως προσήψε στην προσφεύγουσα, βάσει των διατάξεων του κανόνα 37, στοιχείο α', σημείο iii, του κανονισμού 2868/95, ότι δεν είχε περιλάβει για τα προϊόντα της κλάσεως 12 δήλωση η οποία να προσδιορίζει τα καταχωρισμένα προϊόντα και υπηρεσίες τα οποία αφορούσε η εν λόγω αίτηση.

29 Εν συνεχεία, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η παρεμβαίνουσα, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι προσδιορισμός του περιεχομένου της αιτήσεως για την κήρυξη εκπτώσεως, όπως ο επίμαχος εν προκειμένω, αποτελεί αναδιατύπωση του καταλόγου των προϊόντων της κλάσεως 12 για τα οποία έχει καταχωριστεί το επίμαχο σήμα. Ειδικότερα, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 27 ανωτέρω, η προσφεύγουσα αρχικώς επανέλαβε ρητώς και εξ ολοκλήρου την περιγραφή των προϊόντων της κλάσεως 12 για τα οποία είχε καταχωριστεί το επίμαχο σήμα και στη συνέχεια εξαίρεσε από την αίτησή της για κήρυξη εκπτώσεως, η οποία εκ νέου στηρίζεται στην εκ μέρους του δικαιούχου απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του επίμαχου σήματος, ορισμένες υποκατηγορίες προϊόντων ως προς τις οποίες δεν αμφισβητούσε την εν λόγω χρήση. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η προσφεύγουσα απλώς προσδιόρισε, όπως εδικαιούτο κατά τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 23 ανωτέρω, την έκταση του αιτήματός της περί αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως του επίμαχου σήματος.

30 Τέλος, αντιθέτως προς όσα προκύπτουν εμμέσως από την αιτιολογία που παρέθεσε το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ στην προσβαλλόμενη απόφαση, όπως αυτή εκτέθηκε στη σκέψη 6 ανωτέρω, στην περίπτωση που προσδιορίζονται, όπως συμβαίνει εν προκειμένω για τα προϊόντα της κλάσεως 12, υπό συγκεκριμένη κατηγορία τα προϊόντα για τα οποία έχει καταχωριστεί το επίμαχο σήμα, δεν είναι δυνατόν να επιβληθεί στον αιτούντα την κήρυξη της εκπτώσεως, ως όρος του παραδεκτού της αιτήσεώς του, η υποχρέωση να προσδιορίσει το σύνολο των υποκατηγοριών των προϊόντων και υπηρεσιών που δύνανται, κατά την άποψή του, να ανήκουν στην ευρύτερη κατηγορία για την οποία και μόνον έχει καταχωριστεί το επίμαχο σήμα, αλλά και να είναι αυτοτελείς σε σχέση με αυτήν.

Ειδικότερα, αφενός, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 23 ανωτέρω, εναπόκειται αποκλειστικά στον αιτούντα την κήρυξη της εκπτώσεως να καθορίσει την έκταση του αιτήματός του περί αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως του επίμαχου σήματος. Στην υπό κρίση υπόθεση, η προσφεύγουσα προδήλως τήρησε την απαίτηση αυτή, δεδομένου ότι επανέλαβε αρχικώς στην αίτησή της για κήρυξη εκπτώσεως ρητώς και εξ ολοκλήρου την περιγραφή της κατηγορίας προϊόντων της κλάσεως 12 για τα οποία είχε καταχωριστεί το επίμαχο σήμα, στη συνέχεια δε περιόρισε το περιεχόμενό της εξαιρώντας ορισμένες υποκατηγορίες προϊόντων ως προς τις οποίες δεν αμφισβητούσε την ουσιαστική χρήση. Αφετέρου, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 26, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 207/2009, η αίτηση κοινοτικού σήματος πρέπει να περιλαμβάνει τον κατάλογο των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τις οποίες ζητείται η καταχώριση. Εξ αυτού προκύπτει ότι μόνον ο αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος δικαιούται να καθορίσει, υπό τον έλεγχο των αρμόδιων οργάνων του ΓΕΕΑ, την έκταση της προστασίας που επιθυμεί να παρασχεθεί στο εν λόγω σήμα. Κατά συνέπεια, εφόσον η παρεμβαίνουσα κατά την καταχώριση του επίμαχου σήματος προσδιόρισε τα οικεία προϊόντα με παραπομπή μόνο σε ευρεία κατηγορία, χωρίς να εξειδικεύσει περαιτέρω τις υποκατηγορίες προϊόντων και υπηρεσιών που μπορούσαν να ανήκουν σε αυτήν, το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ εσφαλμένως έκρινε απαράδεκτη την αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως, επειδή η προσφεύγουσα δεν είχε προσδιορίσει τέτοιες υποκατηγορίες με την εν λόγω αίτηση.

31 Επαλλήλως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα αρμόδια όργανα του ΓΕΕΑ, προκειμένου ιδίως να αποφανθούν επί του παραδεκτού αιτήσεως για την κήρυξη εκπτώσεως στηριζόμενης στην έλλειψη ουσιαστικής χρήσεως σήματος, όπως η επίμαχη εν προκειμένω, οφείλουν προηγουμένως να εξετάσουν αν το συγκεκριμένο σήμα έχει καταχωριστεί για κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών αρκετά ευρεία ώστε να διακρίνονται εντός αυτής πλείονες υποκατηγορίες που μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τη νομολογία που παρατέθηκε στις σκέψεις 21 και 22 ανωτέρω, το ενδεχόμενο να διακρίνονται αυτοτελείς υποκατηγορίες στο πλαίσιο της κατηγορίας προϊόντων της κλάσεως 12 για την οποία καταχωρίστηκε το επίμαχο σήμα επηρεάζει άμεσα τον προσδιορισμό εκ μέρους του αιτούντος την κήρυξη της εκπτώσεως της εκτάσεως της αιτήσεώς του. Στην υπό κρίση υπόθεση όμως επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν έκρινε επί του ζητήματος αυτού.

32 Δεύτερον, ακόμη και να υποτεθεί ότι, όπως εκτίμησε η προσφεύγουσα και παρότι το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε θέση επί του ζητήματος αυτού, το επίμαχο σήμα είχε καταχωριστεί για κατηγορία προϊόντων ή υπηρεσιών αρκετά ευρεία ώστε να διακρίνονται, εντός αυτής, πλείονες υποκατηγορίες που μπορούν να θεωρηθούν αυτοτελείς, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τα εκτεθέντα στη σκέψη 25 ανωτέρω, η προσφεύγουσα είχε δικαίωμα να εξαιρέσει από την αίτησή της για την κήρυξη εκπτώσεως ορισμένα προϊόντα και υπηρεσίες την ουσιαστική χρήση των οποίων δεν αμφισβητούσε, εσφαλμένως το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η αίτησή της για κήρυξη εκπτώσεως παραβίαζε τη γενική αρχή του δικαίου nemo potest venire contra factum proprium. Τούτο δε κατά μείζονα λόγο επειδή, όπως υπενθύμισε το ΓΕΕΑ με τα υπομνήματά του, από τη νομολογία προκύπτει ότι, ακόμη και στην περίπτωση κατά την οποία ο αιτών την απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως ορισμένου σήματος έχει επίγνωση της, ακόμη και πραγματικής ή εκτεταμένης, χρήσεως του σήματος αυτού, δεν ενεργεί κατ' ανάγκην κακόπιστα υποβάλλοντας τέτοιο αίτημα. Ειδικότερα, είναι εύλογο να επιθυμεί να υποβάλει στην κρίση των αρμόδιων οργάνων του ΓΕΕΑ το ζήτημα αν η χρήση της οποίας έχει γνώση αρκεί για να γίνει δεκτό ότι υφίσταται ουσιαστική χρήση υπό την έννοια του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 και της συναφούς νομολογίας [απόφαση της 8ης Μαρτίου 2012, Arrieta D. Gross κατά ΓΕΕΑ – International Biocentric Foundation κ.λπ. (BIODANZA), T-298/10, EU:T:2012:113, σκέψη 87].

33 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών, απορρίπτοντας την αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως καθόσον αυτή αφορούσε τα προϊόντα της κλάσεως 12 για τα οποία το επίμαχο σήμα είχε καταχωριστεί, παρέβη τις διατάξεις του άρθρου 51, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 και του κανόνα 37, στοιχείο α', σημείο iii, του κανονισμού 2868/95. Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να κριθεί βάσιμο.

34 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως προβάλλεται ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, κρίνοντας την αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως απαράδεκτη στο σύνολό της για τον λόγο ότι δεν είναι δυνατό αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως να κριθεί παραδεκτή εν μέρει. Ειδικότερα, από την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, εφόσον το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως ήταν απαράδεκτη καθόσον αφορούσε τα προϊόντα της κλάσεως 12, έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη στο σύνολό της, δηλαδή και καθόσον αφορούσε τόσο τα εν λόγω προϊόντα όσο και τις υπηρεσίες της κλάσεως 37.

35 Όπως όμως διαπιστώθηκε στη σκέψη 33 ανωτέρω, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη καθόσον το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η αίτηση για την κήρυξη εκπτώσεως ήταν απαράδεκτη ως προς τα προϊόντα της κλάσεως 12. Κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών έκρινε επίσης εσφαλμένως απαράδεκτη την αίτηση για κήρυξη εκπτώσεως στο σύνολό της.

36 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να κριθεί βάσιμος ο λόγος ακυρώσεως ως προς το πρώτο σκέλος του και, κατά συνέπεια, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

37 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

38 Επειδή το ΓΕΕΑ ηττήθηκε, στο μέτρο που ακυρώθηκε η προσβαλλομένη απόφαση, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το αίτημά της, τούτο δε παρά το αίτημα του ΓΕΕΑ να γίνει δεκτή η προσφυγή.

39 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ζήτησε επίσης να καταδικαστεί το ΓΕΕΑ στα έξοδα στα οποία η ίδια υποβλήθηκε για τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 136, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβάλλονται οι διάδικοι στο πλαίσιο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας θεωρούνται αποδοτέα έξοδα.

40 Δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα ηττήθηκε, φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 22ας Μαρτίου 2013 (υπόθεση R 164/2012-4).

2) Το ΓΕΕΑ φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Capella EOOD.

3) Η Oribay Mirror Buttons, SL φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Δεκεμβρίου 2014.

(υπογραφές)